

Nővérek

Egy karácsonyi történet

Magdalena Witkiewicz

Natalie

A szüleim házában ültem, és bámultam a karácsonyfa pislákoló fényeit. Teljes csend vett körül. Azt hiszem, az évek alatt annyira megszoktam az egyedüllétet, hogy most fárasztónak találtam a családi nyüzsgést és az azzal járó zajokat. Megszoktam a saját, csendes kis világomat, a nyugalmat. Csak én és a macskám; tiszteletben tartva egymás önállóságát. Kezdetben alig mutattuk ki az érzelmeinket, mintha óvatosan kerülgettük volna egymást, de idővel megszoktam, hogy Gandalf az ölembe mászik, és néha majdnem lelöki a laptopomat. Elégedett voltam az életemmel – szerettem, hogy ennyire különbözik a nővéremétől. Sokáig nem értettem, Sophie hogyan talál örömet abban, amit én nem is tudnék elviselni. De látszott rajta, hogy boldog.

Most épp a gyerekeit fekteti le. Próbáltunk kicsit beszélgetni vacsora után, de a srácok miatt nem lehetett, így mennie kellett, hogy esti mesét olvasson nekik. Ő elsősorban anyuka. És csak másodsorban a nővérem. Én pedig mára hozzászoktam ehhez.

Sophie gyorsan férjhez ment, ráadásul már az első barátjához. Ezt sosem értettem. Emlékszem, amikor ott álltam mögötte az esküvőn, és rá akartam kiáltani: „Mit csinálsz?” Figyelmeztetni akartam, bátorítani, hogy éljen még egy kicsit, próbáljon ki dolgokat; tapasztaljon még, mielőtt végérvényesen egy férfihoz köti magát. Én egyszerűen elképzelhetetlennek tartottam, hogy attól a naptól kezdve minden reggel ugyanazt az arcot látja maga mellett... Mindörökkön-örökké.

Azon az augusztusi napon, amikor a nővérem férjhez ment, idegesen nézelődtem a vendégek között és figyeltem az arcokat; de mindenki boldognak, izgatottnak, sőt egyenesen meghatottnak tűnt, amiért Sophie életre szóló hűséget fogad valakinek. Életre szólót? De hiszen az nagyon hosszú idő! Hogy lehet ilyesmire elköteleződni huszonöt évesen? Amikor

olyan keveset tud még a világról, és szinte alig tapasztalt valamit az életben?

Én még most sem hiszem, hogy ilyen kockázatot tudnék vállalni. Pedig idősebb vagyok, mint Sophie volt az esküvője napján. Van egy macskám, akiért felelős vagyok; ő pedig valószínűleg a maga sajátos módján szintén felelősséget érez irántam – és ez így van jól.

Persze, néha járok randikra. Elmegyünk vacsorázni, moziba, színházba... De hogy közös jövőről gondolkodjak bárkivel? Soha. Számomra a jövő maximum annyit jelent, hogy nyáron lefoglalom a téli, télen pedig a nyári utazásomat. Talán épp ezért nem tartanak hosszú ideig a kapcsolataim? Sajnos be kell vallanom, hogy eddig a legtartósabb párkapcsolatom a macskámmal volt.

Mintha csak megérezte volna, hogy min gondolkodom, Gandalf felugrott az ölembe, és hozzám bújt.

„Van kedved beszélgetni velem?” – kérdeztem.

Megvetően nézett rám. Mintha az emberi beszéd valamiféle gyengeség lenne. Hosszú ideig ültünk így, teljes csendben. Gyakran szoktunk így üldögélni, elmerülve az este hangulatában, mintha nem akarnánk, hogy túl gyorsan véget érjen.

„Nem lehet családot alapítani egy macskával.” – mondogatta anyám meglehetősen gyakran.

„Hiába várok én tőled unokákat!” – teszi ilyenkor hozzám apám.

Sophie sosem kritizált. Ő élte a saját életét, és úgy tűnt, őszintén boldog. Bár néha, amikor WhatsApp-on chateltünk, éreztem rajta, hogy fáradt vagy ideges. Azt hiszem, ilyen az anyák sorsa.

Gyakran beszélünk egymással, de ritkán találkozunk. Az ország különböző részein élünk, és nehéz összehozni egy látogatást. Ezért annyira

szent számunkra a szüleinknél töltött karácsony. Egyikünk sem tudná máshogy elképzelni az ünnepet. Még én sem, pedig sosem voltam sem szentimentális, sem olyan, aki ragaszkodik a hagyományokhoz.

Elmosolyodtam, amikor eszembe jutott az egyik kedvenc karácsonyi szokásunk: az éves verseny Sophie-val, hogy kié legyen a dísz, ami a karácsonyfa tetejére kerül. Ez így megy, amióta csak az eszemet tudom. Talán ezért válhattam olyan sikeressé a munkámban, mert tudtam, hogy a családi otthon mindig ott vár biztonságos menedékként. Bármilyen is történjék, vagy bárki is kíséreljen az utamon.

Gandalf leugrott az ölemből, és kisétált, hogy ellenőrizze, vacsora óta nem került-e véletlenül még valami a tálkájába. Felkeltem a kanapéról, a karácsonyfához léptem, és megigazítottam egy leesőben lévő üvegdíszet. Elmosolyodtam a gazdagon feldíszített fa láttán. Régen mindig saját kezűleg készített dekorációval öltöztettük fel, amiket az óvodában és az iskolában alkottunk nagy műgonddal. Sophie mindig türelmesen ragasztgatta össze a hosszú papírlánccokat, én pedig sajátos művészeti alkotásokat gyártottam pillanatok alatt. Anyám rendszerint a falhoz közel helyezte el ezeket, hogy furcsaságukkal és eredetiségükkel ne rontsák el azt a karácsonyi varázst, amit ő olyan gondosan megteremtett.

Gandalf felugrott az asztalra, és kényelmesen elheveredett a távirányítón, mire karácsonyi dallamok szólaltak meg a tévéből.

„Te is fehér karácsonyról álmodozol, cicus?” – kérdeztem hangosan, miközben levettem őt az asztalról. Gandalf megrovóan nézett rám. Nálam ugyanis felmászható oda, ahova csak akart, de anyám valamiért nem kedveli, ha egy macska a fehér karácsonyi terítéken heverészik.

A szekrényen lévő ajándékaimhoz sétáltam. Nálunk az a szokás, hogy az ajándékokat a legfiatalabb gyerek osztja ki a fa alól, a kártyákon lévő nevek

alapján. Régebben én csináltam ezt, de egy ideje már Sophie gyerekei vették át a feladatot. Amíg nem tudtak olvasni, Sophie színes cetliket ragasztott a csomagokra, hogy tudják melyik kié. Az enyémekekre mindig rózsaszín cetli került.

Nem bontottam ki mindent egyszerre. Rég elmúltak azok az idők, amikor Sophie-val majd kibújtunk a bőrünkbe, úgy vártuk a Jézuskát. Azt hiszem, mindenkinél elmúlik egy idő után az a gyerekekre oly jellemző örömteli izgatottság.

„Olyan jó a gyerekek örömét látni” – mondta ma a nővérem, miközben mosolyogva nézte, ahogy Jacob és Julia kacagva rohangásznak összevissza a házban, Jézuska nyomai után kutatva. „Ők annyira tudnak örülni minden apróságnak! Mi felnőttek valahogy elveszítjük ezt a képességünket”.

„Én nem veszítettem el.” – válaszoltam talán kissé élesebben, mint kellett volna. Mintha bizonygatni akartam volna, hogy az élet, amit választottam magamnak, igenis elég jó.

„Én néha úgy érzem, elvesztettem.” – sóhajtott Sophie. „Aztán a gyerekek emlékeztetnek rá. Legtöbbször olyankor, amikor már alszanak.”

Idén különleges ajándékot kaptam tőle. A karácsonyfa alatt hevert, mintha csak véletlenül hagyták volna ott, és csak akkor vettem észre a csomagot, amikor már egyedül maradtam a szobában.

Egy Nirvana-lemez volt az - a legnagyobb, soha be nem teljesült álmom. Először tízévesen vágytam rá. Ám a szüleim szerint az a zene nem volt más, mint “pokoli zaj”, így persze nem akarták megvenni nekem. Pedig annyira biztos voltam benne, hogy megkapom! Hiszen a Jézuskától kértem! Akkoriban már nem igazán hittem a Jézuskában, de a levélírás szokása megmaradt. Minden évben kiraktuk az ablakpárkányra a kívánságlistát, ami

reggelre eltűnt, és karácsony napján a vágyott ajándékok csodás módon mindig ott voltak a fa alatt.

Tízévesen, amikor a Nirvana albumot felírtam a kívánságlistámra, biztos voltam benne, hogy az ott lesz a karácsonyfa alatt. De nem így lett. Helyette egy másik lemez várt ott becsomagolva, egy karácsonyi dal válogatás. Én pedig az egész estét végig zokogtam.

Sophie persze minden ajándékot megkapott a listájáról. Elképesztő igazságtalanságnak éreztem, hogy ő mindig megkapja, amit akar. Ha belegondolok, ez az érzés végigkísérte a gyerekkoromat.

Később megértettem, hogy a szüleim sokáig próbáltak engem egy olyan irányba terelni, amit számomra a legjobbnak hittek. Bizonyára úgy gondolták, hogy csak egyféle út vezet a boldogsághoz. Abban egy pillanatra sem kételkedem, hogy a legjobbat akarták nekem. De az élet sajnos nem így működik, és ezért nem is válhatott valóra a tervük.

A Nirvanával kezdődött, és később a szüleim nem igazán támogatták a többi választásomat sem. Szerencsére ekkor már volt bennem elég erő ahhoz, hogy a saját utamat kövessem, kitartsak amellett, amit én éreztem helyesnek. Mégis, itt, a családi otthonban újra annak a kicsi, félénk kislánynak érzem magam időnként, aki nem mer mesélni a vágyairól, mert fél, hogy nem kapja meg a támogatást, amire szüksége lenne.

Meghatott, hogy Sophie emlékezett a lemezre. Ennyi év elteltével ennek a régi álomnak a beteljesülése egészen új jelentést kapott. Nagyon megérintett, és ez meglepett, mert nem gondoltam volna, hogy ennyire el tudok érzékenyülni. Hálás voltam, amiért nem felejtette el, milyen fontos volt ez nekem, és hogy kárpótolni akart azért, ami annak idején annyira fájt.

Kikapcsoltam a karácsonyi zenét, elővettem az áhított lemezt, és feltettem a

régi lemezjátszónkra. Óvatosan leeresztettem a tűt, és pár pillanattal később már körül is vettek a jól ismert dallamok. Gyerekkoromat idézték vissza. Rég nem hallottam ezeket a számokat. Leültem a kanapéra, behunytam a szemem. Meglepett, milyen intenzíven hatottak rám a zene keltette emlékek.

„Nem gondoltam volna, hogy amikor lejövök, a húgomat könnyekig meghatódva találom egy olyan zene miatt, ami cseppet sem nem karácsonyi” – nevetett Sophie, ahogy belépett a szobába.

„Elkaptál egy gyenge pillanatomban” – töröltem gyorsan a könnyeimet.

„Mindenkinek vannak ilyen pillanatai. És mindenkire más hat így. Én akkor érzékenyülök el karácsonykor, ha a *Csendes éj*-t vagy a gyerekeim éneklését hallom. De mi ketten mindig is másképp voltunk érzékenyek.”

„Szerintem én sehogy” – ráztam meg a fejem.

„Dehogynem, csak máshogy, mint én” – mosolygott rám Sophie melegen.

Sophie

Amikor a gyerekek végre elaludtak, lementem a földszintre. Csak egy pohár vizet akartam inni, aztán visszabújni gyorsan az ágyba. Mindannyian kimerültek voltunk. A hosszú utazás és a megszokott rutin totális felborulása megtette a hatását. A kezdeti lelkesedés után, hogy ma este a nagyi és nagypapa fog mesélni, a gyerekek hamar visszavágytak a megszokott rendbe, és ilyenkor persze csak anya jó. Mint mindig.

Így végül a szüleim visszavonultak – hiszen ők mindig korán fekszenek –, én pedig egy olyan könyvből olvastam a gyerekeknek, ami még az enyém volt kisebb koromban. A férjem már rég elaludt, de a gyerekek, felpörögve az

ajándékoktól és a szokatlan helyszíntől, mindenre gondoltak, csak az alvásra nem. Mire végre nagy nehezen elcsendesedtek, én is kimerülten vártam, hogy bebújhassak a puha paplan alá, amit anyám most is gondosan odakészített nekünk.

Ám amikor megláttam a húgomat egyedül üldögélni a kanapén, amint a karácsonyinak legkevésbé sem nevezhető zenét hallgatja, úgy döntöttem, hogy egy kicsit lent maradok vele én is. Észrevettem, hogy könnyek csillognak az arcán. Először azt hittem, történt valami és azért szomorú, de rájöttem, hogy csak elérzékenyült!

Nem is sejtettem, hogy vele ilyesmi előfordulhat.

Ő mindig kemény volt, sokkal keményebb, mint én. Emiatt sokszor irigyeltem őt. Fiatalabb volt nálam, de függetlenebb, magabiztosabb, és mindig pontosan tudta, hogy mit akar. Ezzel szemben én? Puhány voltam. Erőtlen. Túl érzékeny erre a világra. Ezért amióta csak az eszemet tudom, mindig is olyan emberekkel próbáltam körülvenni magam, akik vigyáznak majd rám. Örülök, hogy ebben szerencsém volt. Matthew-val, a férjemmel az általános iskolában találkoztunk, és már akkor sem tudtam elképzelni más jövőt magamnak, mint hogy mi ketten örökre együtt leszünk.

Sokszor hallottam, nemcsak Natalie-től, hogy unalmas életet választottam magamnak. Ezzel valamennyire egyet is értek. Igen, lehet, hogy unalmas... de egyben csodálatos is. Sosem voltam oda a tűzijátékokért; a vidámparkban az izgalmas hullámvasút helyett én mindig a tükörlabirintust választottam, ami egy pillanatra lehetőséget adott arra, hogy lássam, milyen érzés lehet más valakinek lenni. És soha nem vonzott annyira az, amit a tükör másik oldalán láttam, hogy bármit is változtassak magamon vagy a körülményeimen.

Szeretem az életemet. És pontosan azért, mert egy monoton és

kiszámítható filmhez hasonlít. Váratlan fordulatok és drámai események nélkül. Lassú és biztonságos – olyan szereplőkkel, akik mindig mellettem állnak. Akikre mindig számíthatok.

Természetesen irigylem Natalie magabiztosságát. Csodálom a tehetségét, az intelligenciáját, és azt a képességét, hogy tud határokat szabni és „nem”-et mondani, ha kell. Nekem ez sosem ment. Ezért kellett mielőbb biztonságos menedékre találnom a barátom, majd később a férjem oldalán.

Natalie olyan, mint a szél. Senki nem érheti utol. A saját álmait hajszolja, mindig magasabbra emelve a lécet. Egyik siker után jön a másik. Valószínűleg a legtöbbről nem is tudok.

De talán a kemény páncél alatt egy érzékeny lélek lakozik? Lehet, hogy annyira törékeny, hogy kénytelen volt egy vastag kérget építeni maga köré, hogy senki ne tudja bántani?

Mi ketten mindig is versenyeztünk. Mindenben. Leginkább a szüleink szeretetéért, és különösen anyáért. Emlékszem, amikor a szüleim hazajöttek a kórházból egy kis csomaggal, amiről később kiderült, hogy a húgom. Az akkor érzett eufória gyorsan csapott át csalódásba. Én egy játszótársat akartam; azt hittem, sikerült megértetni a szüleimmel, hogy én egy nálam kicsit idősebb, vagy legalábbis hasonló korú lánytestvért szeretnék! Az akkori legjobb barátnőmnek ilyen testvére volt! Nem hagyhattam, hogy ez a bömbölő kis szörnyeteg elvegye tőlem anyát. Anyát, aki addig kizárólag az enyém volt, és aki mostantól csak arra koncentrál majd, hogy gondoskodjon erről a kis bögőmasináról!

Azt hiszem, akkoriban sokkal kevesebbet foglalkoztak a gyerekek érzéseivel, mint manapság. Még nem volt „mindfulness”, és az emberek nem foglalkoztak a mentális egészségükkel. A nagyobb testvérnek egyszerűen meg

kellett tanulnia alkalmazkodni az új élethez. Nem volt könnyű, és sok frusztrációt okozott. Ezért amikor a második gyermekemmel voltam várandós, elolvastam az összes fellelhető irodalmat a kistestvér érkezésével kapcsolatban. El akartam kerülni a szüleim hibáit. Utánaolvastam a gyerekeket irányító mechanizmusoknak, hogy jobban megértsem a nagyobbik gyermekem néha meglepő reakcióit. Tudtam, hogy valószínűleg így is követek majd el hibákat, még ha nem is veszem észre. Azt hiszem, minden szülőt a lehető legjobb szándék vezérli, és igyekszik a lehető legjobbat nyújtani a gyermekének. Néha azonban mindez épp az ellenkezőjére sül el.

Természetesen idővel hozzászóktam az új helyzethez, és megszerettem a kis húgomat, bár mindig ott maradt bennem egy kicsi tüske. Mennyivel jobb lett volna, ha felkészülten életem meg ezt a változást...

Már egyáltalán nem éreztem álmosnak magam. Leültem hát Natalie mellé, kényelmesen betakaróztam, és együtt hallgattuk tovább „a pokoli zajt,” ahogy anyánk hívta ezt a zenét.

„Ez még mindig borzalmas” – suttogtam. „Rejtély, hogy tudsz ezen érzékenyülni.”

„Nem a zene hat meg, hanem az, hogy emlékeztél rá” – mosolygott rám Natalie.

„Hát persze, hogy emlékeztem” – bólintottam. „Mi ezen olyan meglepő?”

„Igazad van! Tényleg esélytelen, hogy bárki elfelejtse azt az ominózus karácsonyt a családban” – sóhajtott fel a húgom. „Amekkora hisztit csaptam egy ajándék miatt, ami nem tetszett!”

„Az egyszer biztos. De azért igazán megvehették volna neked, amit kértél...”

„Én próbáltam meggyőzni anyát, hogy megkaphasd azt a lemezt.”

„Mikor? Idén?” – kérdezte Natalie.

„Nem, akkor” – ráztam meg a fejem nevetve. „De ne rontsuk el a hangulatot azzal, hogy kiszámoljuk, hány éve volt ez.”

„Hát sok” – mosolygott rám Natalie. „Elképesztő, mennyit változott az életed azóta, és hogy mennyi mindent értél el...”

„Te rólam beszélsz?” – kérdeztem meglepetten. „Én szinte mindig otthon vagyok, hogyan is érhetnék el bármit? Csak néhány órát dolgozom napközben, és persze vezetem a háztartást. De ennyi az egész.”

Natalie úgy nézett rám, mintha egyáltalán nem értené, miről beszélek.

Számomra ő volt a megtettesült sikeresség. Mindig csodáltam őt, és lélegzetvisszafojtva követtem a karrierjét; felkutattam mindent, amit csak írtak róla. Tisztában voltam azzal, hogy nekem nem igazán van mivel dicsekednem – legalábbis hozzá képest. Könyvelőként dolgozom, de nem tudok annyi időt és energiát szánni a munkámra, mint amennyit a gyerekeimnek adok. Ők számomra az elsők.

Ez tudatos döntés volt, tisztában voltam a következményekkel, de néha mégis irigylem őt azért, ahogyan megvalósítja önmagát.

„Sophie! De hiszen csodálatos, okos gyerekeid vannak! Nagyszerű anya vagy! Szuper a kapcsolatod a férjeddal... Úgy tűnik, neked mindened megvan! És mit mondjak én?” – Gandalf ekkor az ölébe ugrott. „Nekem van egy macskám.”

„Hát igen, más utat választottunk” – mosolyogtam. „De én... soha nem gondoltam, hogy bárki is csodálhatna engem.”

„Pedig dehogynem.” – ölelt át Natalie.

A szívemet melegség öntötte el. A gyönyörű, sikeres húgom csodálja, amit csinálok. Gyakran érzem úgy, hogy észrevétlen maradok, hogy senki nem ért meg igazán. Hogy számomra valóban a családom a legfontosabb. És Natalie ezek szerint megértette.

„Tényleg próbáltad meggyőzni anyát, hogy vegye meg nekem a lemezt?” – kérdezte egy idő után.

„Naná” – bólintottam. „Még meg is mutattam neki, hogy pontosan melyik az. Biztos voltam benne, hogy megveszi neked...”

Emlékszem arra a karácsonyra. Már rég nem hittünk a Jézuskában, de otthon ezt nem illett hangosan kimondani. „Ha nem hiszel benne, akkor nem is hoz ajándékot” – mondta mindig apánk. Persze senki sem szeretett volna lemondani az ajándékokról, így nem kockáztattunk. December elején mindig levelet írtunk Jézuskának és kitettük az ablakba. Én nagyon kíváncsi gyerek voltam, így amikor mindenki elaludt, lelopóztam a lépcsőn és elolvastam, mit írt Natalie a kívánságlistájára.

Abban az évben csak egyetlen dolog szerepelt a listáján: a Nirvana lemez. Ha lehunyom a szemem, még most is ott látom azt a tíz színes kis pöttyöt, különböző színű filctollakkal megrajzolva gondosan. És minden egyes pötty mellett ugyanaz a kívánság szerepelt...

Biztosra akart menni, hogy megkapja, amire annyira vágyott. Apa mindig is elfogult volt velünk, így őt általában könnyebb volt megpuhítani, ezért nála próbálkoztam először.

„Apa, tényleg ez a lemez Natalie álma” – mondtam. „Ígérd meg, hogy nem

felejtetted el.”

„Nem fogom. Írd le nekem a címét.”

Nagybetűkkel írtam le neki, hogy biztos a megfelelő lemezt vegye meg. Többször is leellenőriztem, hogy mindent jól betűztem-e.

Aztán karácsony előtt pár nappal az asztalon megláttam egy lemezt - egy karácsonyi dalválogatást. Minden évben én csomagoltam be apa helyett az ajándékokat, és most is megkért, hogy segítsék neki. Ott volt még néhány illatszer, egy könyv és persze a lemez.

„Ez anyáé lesz?” - kérdeztem, miközben nyúltam a csomagolópapírárt.

„Nem, Natalie-é” - felelte.

„Natalie-é?” - döbrentem meg. „Karácsonyi dalok a vasutas férfikórus előadásában? Apa, de hát ő nem ezt kérte!”

„Tudom.” - vont vállat apám. „Anyá elment a lemezboltba és meghallgatott pár számot attól a Nirvana nevű férfitől, és azt mondta, nem hiszi, hogy Natalie-nak tetszene az a zene...”

„De hát apa, az minden vágya! Láttad, hogy hányszor írta fel a karácsonyi listájára? Miért anyá akarja eldönteni, hogy milyen zenét szeressen Natalie?”

„Figyelj, drágám, én értelek... De anyá így döntött...” Apám ekkor rám nézett, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy hogyan kell beszélnie velem.

„Nos, anyá és én úgy gondoltuk, hogy egy karácsonyi dal válogatás megfelelőbb ajándék egy tízéves kislánynak”

Tudtam, hogy ezzel teljesen tönkreteszik Natalie karácsonyát.

És azt is tudtam, hogy ezt nem hagyhatom. Végigjártam a környék összes

üzletét. Ma már egyszerűen beírnám a keresőbe az interneten, de akkoriban ez még nem így működött. Persze sehol sem találtam meg az áhított lemezt. A városunkban nem is volt túl nagy választék, és karácsony előtt már minden bolt ki volt fosztva. Így hát a küldetésem kudarcot vallott. Pedig mindent megtettem, ami egy tizenöt évestől telik, hogy valóra váltsam Natalie álmát. Még a fáradságosan összekuporgatott zsebpénzemet is feláldoztam volna, csak hogy örömet szerezzek a húgomnak.

„Ne csinálj már ebből ekkora ügyet” – mondta anya, amikor kérleltem, hogy változtassa meg a döntését. „Ma éppen azt a lemezt akarja, holnap meg majd valami egészen mást. Gyönyörű karácsonyi dalok, ki ne örülne ennek a lemeznek?”

Én nem voltam hajlandó becsomagolni, azt hiszem, apa csinálta. Karácsony este figyeltem a húgomat, és láttam, hogy felragyog az arca, amikor észrevette a karácsonyfa alatt a jól felismerhető formát. Láttam, hogy egy lemez lesz az ajándék. Alig volt türelme kivárni, hogy felbonthassa a csomagot. Amikor végre sikerült, szívszorító volt látni a csalódottságot az arcán. Abban a pillanatban bármit megtettem volna, hogy ne így legyen!

Idővel a történet emléke elhalványult. Az évek során különböző ajándékokat adtunk egymásnak: voltak különösen jól sikerültek, voltak kevésbé. Idén, amikor szeptemberben meglátogattam a szüleimet, ahogy a padláson keresgéltem, rátaláltam arra a levélre, a tíz színes kis pöttyel, amelyet a húgom írt a Jézuskának annyi évvel ezelőtt. Támadt egy ötletem: egy karácsonyi meglepetés, hogy végre valóra válthassam, amit akkor nem sikerült.

Natalie

„Hadd mutassak valamit” – mondta Sophie, miközben felállt a kanapéról,

elővette a táskáját, és lázasan keresgélgni kezdett benne.

„Már megkaptam az ajándékomat” – mosolyogtam. „Az álom lemezt.”
„Megkaptad volna korábban is, csak teljesen elfeledkeztem róla.” A nővérem ekkor egy félbehajtott papírlapot nyújtott felém.

„Mi ez?”

„Nézd csak meg.”

Nem hittem a szememnek! A régi karácsonyi kívánságlistám volt az, amit a Jézuskának írtam. Felismertem az apró kis betűkről a kézírásomat, ami azóta se változott sokat.

„Akkoriban nagyon tudtam, mit akarok” – ismertem el. „Tízszer leírtam ugyanazt.”

„Az biztos, hogy tudtad” – nevetett Sophie. „Én pedig úgy szerettem volna, hogy teljesüljön az álmod, mert te mindig elérted, amit akartál. Csak akkor az egyszer nem sikerült. De azóta, szerencsére, minden álmodat valóra tudtad váltani.”

„Tényleg így gondolod?” – lepődtem meg. „Én azért ebben nem vagyok olyan biztos. Nekem te voltál az, aki mindig pontosan tudta, hogy mit akar, és ezért el is érted az álmaid. Nekem viszont az egész életem a küzdelemmel telt. Mind a mai napig...”

„De boldog vagy?” – kérdezte Sophie.

„Igen, az vagyok. Szeretem az életemet. Az önállóságot. Hogy nem tartozom senkinek magyarázattal semmiért. Különösen nem a döntéseim miatt. Ha úgy érzem, előre kell mennem, akkor előre megyek. Ha jobbra akarok fordulni, akkor pedig jobbra fordulok. És tudom, hogy minden esetben én felelek egyedül a döntéseimért.”

„Olyan önálló vagy, hogy anya már meg se meri kérdezni, mikor mutatsz be nekik valakit” – kuncogott a nővérem.

„Hála az égnek. Szerintem csak akkor van értelme belekezdeni egy komoly kapcsolatba, ha az ember már mindent rendbe tett a saját fejében. Én pedig még nem tartok itt.”

„Hát, én elég korán kezdtem komoly kapcsolatba...” – tűnődött Sophie.

„Igen, de te mindig is pontosan tudtad, mit akarsz és mi a dolgod. Te voltál a tökéletes nővér, akinek mindig minden ott volt a hátizsákjában, amire csak szükség lehet: sebtapasz, tű meg cérna, fájdalomcsillapító. Felkészülve bármilyen eshetőségre.” Szorosán átöleltem. „És ez most is így van. Hiszen folyton téged hívlak fel, még akkor is, ha fáj valamim vagy csak tanácsra van szükségem.”

„Ez igaz” – nevetett Sophie. „Mit gondolsz? Most már mindent rendbe tettél a fejedben?”

„Nem is tudom.” Elgondolkodtam. „Mindenesetre fejlődöm. Tudatosabb vagyok. Tudom, mi az, amit nem szeretek, vagy mi az, ami elfogadhatatlan számomra. És tudod mi az érdekes? Amióta ezeket ki is mondom, úgy érzem, komolyabban vesznek az emberek.”

„Ezzel mindig is küzdöttünk” – értett egyet Sophie. „Örülök, hogy a saját gyerekeim megtanultak határokat szabni. Néha talán túlságosan is jól.”

Nevettünk.

„Az csak az előnyükre lesz” – tettem hozzá.

Kinéztam az ablakon: csendesen hullott a hó, a szomszéd házak fényfüzérei szikrázva ragyogtak a sötétben. Gyönyörű látvány volt. Régebben

ilyenkor, karácsony estéenként mindig sétáltunk egyet a nővéremmel. Vacsora után jó melegen felöltöztünk, és elindultunk, hogy boldog karácsonyt kívánjunk a barátainknak. Eleinte a köztünk lévő korkülönbség soknak tűnt, de az idő múlásával teljesen jelentéktelenné vált, így közös barátaink lettek. Mindig egy termosz forró teával felszerelve siettünk végig a város utcáin, hogy végül a főtéren, a hatalmas karácsonyfa alatt találkozzunk a többiekkel. Jó érzés volt egy kicsit a barátainkkal is együtt lenni karácsony este, és kiszakadni egy rövidke időre a családi ünneplésből.

Aztán teljesen átfagyva hazasiettünk. Robert általában hazakísért minket, a házuknál udvariasan elköszönt, de aztán, amikor Sophie elaludt, csendben visszalopódzott hozzám... Elmosolyodtam az emlékeken. Egyszer például hajnalig nézegettünk különböző dolgokat a karácsonyra kapott mikroszkóp alatt. Akkoriban teljesen biztos voltam benne, hogy biológus lesz belőlem.

Nos, mindez a múlté. Akkor még nem is tudtam, hogy ezek a késő esti látogatások és a hosszú éjjeli beszélgetések mennyire hozzátartoztak számomra a karácsonyhoz... És most valahogy hiányzik mindez.

„Menjünk el sétálni, mint régen.”

„Most?” – kérdezte Sophie meglepetten.

„Miért ne? Még csak tíz óra van.”

„Én ilyenkor már rég ágyban szoktam lenni” – rázta meg a fejét Sophie mosolyogva.

„Én pedig ilyenkor szoktam csak elkezdeni készülődni. Egy kis smink, egy csinos ruha...”

„Á-á, nem tudsz rábeszélteni.”

„Miért, már van rajtad smink, csinos ruhára ma nincs szükség, sőt, én felvennék valami melegebbet a helyedben.” Rámosolyogtam Sophie-ra.

„Kérlek, csak pár percre. Nézzük meg, ugyanolyan-e karácsonykor a város, mint régen. Na, most az egyszer legyél már kicsit nyitottabb.”

Sophie rám nézett, majd elnevette magát.

„Rendben. Felveszek egy meleg nadrágot és csinálok egy termosz teát.”

„Akkor hosszabb sétára készülünk?”

„Nem, de a hagyomány az hagyomány. A tea kötelező. Ahogy mindig is az volt.”

Sophie

Nem is tudom, miért mentem bele ebbe az éjszakai sétába. Talán azért, mert szerettem volna még egy kívánságát teljesíteni a húgomnak? Hiszen ő a fiatalabb, mindig is én engedtem neki. Vagy talán egyszerűen csak a nosztalgia ragadott magával? A napjaim mostanában mind egyformák: korán fekszem, hogy reggel időben fel tudjak kelni, elviszem a gyerekeket az óvodába és az iskolába, aztán rohanás a munkába, hogy mindennel végezzek, mire újra értük megyek.

Talán igaza van Natalie-nak, és néha tényleg muszáj valami mást csinálni. Eltérti a megszokottól. Még akkor is, ha másnap emiatt egész nap fáradt leszek. Ráadásul most nem is kell korán kelni, mert a nagyszülők vigyáznak a gyerekekre – hiszen úgyis mindig annyira hiányolják őket.

Jó melegen felöltöztünk, és kiléptünk a hideg éjszakába. Az utcán és a járdán már vastagon állt a hó, a környező fák ágai pedig roskadoztak a fehér

takaró alatt. Minden lépésnél vidáman ropogott a hó a talpunk alatt.

Megfordultam, és visszanéztem a házunk felé.

„Elfelejtettük lekapcsolni a villanyt” – jegyeztem meg.

„Régen is mindig elfelejtettük” – nevetett Natalie.

„A hagyományokat pedig ápolni kell” – válaszoltam huncutul. „Apa mindig bosszankodott, hogy égve hagytuk a lámpát. Emlékszel? Te pedig mindig magadra vállaltad.”

„De hiszen te képtelen lennél megfélekezni bármiről! Én voltam az, aki mindig elfelejtette!”

„Tévedsz, most is én mentem ki utoljára a szobából” – ráztam meg a fejem.

„Ebben nem lennék olyan biztos” – válaszolta Natalie mosolyogva. “Se most, se régen.”

Kézenfogva sétáltunk tovább. Natalie Jacob sapkáját vette fel, melynek vidám, színes bojtja minden lépésnél ugrált a fején. Csíkos sálba burkolózva, kipirult arcával pont olyan volt, mint egy kislány.

„Úgy nézel ki, mint kiskorodban” – nézett rám mosolyogva.

„Pont ezt akartam mondani én is” – nevettem fel. „Főleg ezzel a hatalmas bojtjal a sapkádon.”

Rám mosolygott. „Egy cseppet sem változtunk.”

„Mi nem, de a világ mintha megváltozott volna.” - feleltem, ahogy pont félreugrottam gyorsan egy mellettem elszáguldó fiú útjából, nehogy felboruljunk mind a ketten. Pár pillanattal később egy csoport kisgyerek szaladt el mellettünk, lelkesen kiabálva a hóesés láttán. Ujjongtak és kacagtak,

ahogy mi is tettük régen.

„Vagy talán mégsem változott annyit?” – tűnődött Natalie. „Végül is, mindig mindenki ugyanarra vágyik.”

A boldogságra. A legfontosabb, hogy megtaláljuk a hozzávezető utat. Ám ahogyan a boldogság mindenkinek mást jelent, úgy az útja is mindenkinek más.

Ahogy tovább sétáltunk, régi szokásunkhoz híven most is belestünk mások otthonába az ablakokon át. A függöny mögött mindenhol boldog kép tárult elénk: valahol karácsonyi süteményeket majszoltak, máshol japán sushit tálaltak épp. Egy középkorú pár összebújva táncolt, egy másik ablak mögött pedig az egész család vidáman társasjátékozott. Mindenhol mosolygó arcok, derűs pillanatok. A boldogság mindenkinek mást jelent.

Egyszer csak megszólalt a telefonom.

„Szia, apa?” – vettem fel. „Azt hittem, már alszol.”

„Még nem aludtam” – szólt apa hangja. „Merre vagytok?”

„Elmentünk sétálni. Mint mindig.”

„Sejtettem. És mint mindig, most is égve hagytátok a nappaliban a lámpát! Tudjátok, a pénz nem fán terem...”

Rámosolyogtam Natalie-ra.

„Én voltam!” – kiáltotta Natalie a telefonba. „Én hagytam égve a lámpát!”

„Ez nem igaz!” – tiltakoztam nevetve. „Én jöttem ki utoljára a nappaliból. És tíz éve is én felejtettem égve!”

„Nem értem, miről beszéltek” – mondta apa értetlenül.

„Nem számít, apa. De örülök, hogy égve hagytuk a lámpát, így legalább felhívtál minket!”

„A gyerekek békésen alszanak” – váltott témát apa. „Benéztem hozzájuk.”

„Nagyszerű, köszönöm.”

„Julia azt a szőrös macskát ölelgeti álmában.”

„Julia a cicáddal alszik” – súgtam Natalie-nak.

„Az áruló mindenit!” – rázta a fejét hitetlenkedve Natalie.

Natalie

Nem gondoltam volna, hogy Gandalf, a macskám, valaha is képes lesz bárki felé pozitív érzéseket kimutatni rajtam kívül. Sok mindenben mentünk keresztül együtt, és csak bennem bízott igazán... Amikor először találkoztam vele, egy szánalmas, csapzott kis lény volt. Bár fajtatiszta, és ma már igazán gyönyörű, az egykori gazdája szerint nem felelt meg a fajta követelményeknek, ezért egyszerűen kidobta az utcára. Pontosabban, kihajította az ablakon.

Nem szívesen idézem fel ezt az időszakot, de nagy küzdelmek árán az állatorvosok segítségével végül sikerült rendbe hoznunk Gandalfot. Az egyik lába azóta sem tökéletes, egy kicsit biceg: így élete végéig viselnie kell annak a döntésnek a következményeit, amit az a személy hozott, akinek gondoskodnia kellett volna róla. Szerencsére ez a kis bicegés nem akadályozza meg abban, hogy teljes életet éljen.

Az együtt töltött évek alatt úgy éreztem, sikerült valamelyest feloldania a régi

traumákat, de rajtam kívül soha senkiben sem bízott meg igazán – egészen mostanáig. Őszintén meglepődtem, amikor Sophie elmondta, hogy Julia mellett alszik. Szívesen láttam volna a saját szememmel is.

Közben Sophie befejezte a telefonálást.

„Régen is mindig felhívott minket a lámpa miatt” – nevetett. „Teljesen kiment a fejemből. Bizonyos dolgok sosem változnak.”

„Valóban. Mintha ebben a városban tényleg sok minden változatlan maradt volna” – mondtam egyetértően. „Ezért szeretek hazajönni. Valahogy békét ad. Az én életem annyira fel van gyorsulva, mintha háromszoros sebességgel pörögne minden.”

„Néha muszáj, hogy megálljon az ember egy pillanatra. A saját érdekünkben.”

„Igen. Kezdem én is ezt érezni.”

Sophie-nak igaza volt. Valóban vágytam már valamiféle állandóságra. Ezt persze sosem vallanám be senkinek, de észrevétlenül az lett a szokásom, hogy ha valami rossz történt, automatikusan hazamentem a családomhoz. Akkor is, amikor annak idején nem jutottam be a francia csereprogramra, és akkor is, amikor egy ösztöndíjról összetört szívvel tértem haza. Egy sármos olasz fiú teljesen elcsavarta a fejemet, majd néhány hónap után hirtelen szakított velem. Egyszerűen rám unt.

Anyám karjaiban sírtam ki magam, és Sophie is ott volt, aki mindent félretéve sietett, hogy mellettem lehessen és támogasson. Mindig azt mondtam, „hazamegyek”, pedig akkoriban már a saját lakásomban éltem. Akkor értettem meg igazán, hogy az otthon nem csak a helyet jelenti, ahol élek, hanem azokat az embereket is, akikhez bármikor visszatérhetek. Akik nem

tesznek fel túl sok kérdést, csak átölelnek, főznek egy forró teát, és ha kell, beszélgetnek velem, vagy ha arra van szükség, csak csendben ülnek mellettem hajnalig.

Otthon. Mikor is kezdtem el a saját lakásomra otthonként tekinteni? Azt hiszem, akkor, amikor befogadtam Gandalfot. Mert onnantól kezdve volt valaki, akihez hazatérhettem. Még ha ő azóta sem tanult meg teát főzni.

A piactér felé sétáltunk, ahol régen rendszeresen találkoztunk a barátainkkal. Gyerekkori barátaink azóta a világ minden tájára szétszóródtak. Biztos voltam benne, hogy néhányan hazatértek az ünnepekre, de nem gondoltam, hogy közülük bárki is ugyanúgy kimozdulna egy éjszakai sétára, mint mi.

Egyszer csak egy ismerős hangot hallottunk a hátunk mögül: „Natalie? Sophie?”

„Robert!” – kiáltottam fel meglepetten.

Először alig ismertem fel. Az emlékeimben még mindig egy vézna kamaszfiú élt, de most egy izmos, jóképű férfi állt előttem. Gondosan nyírt szakállán megcsillantak a hópelyhek.

„De örülök, hogy látlak!” – mondta, és szorosán átölelt.

Mennyi idő is telhetett el?

Nem tudom. Nem is emlékszem, mikor láttam őt utoljára. Valószínűleg egy karácsony estén... Néhány évvel ezelőtt felvettük a kapcsolatot Facebookon, amikor befogadtam Gandalfot, de azóta semmi... Középiskolában nagyon jóban voltunk, de aztán mindketten elmentünk egyetemre. És nagyjából ezzel vége is lett. De vajon volt-e tényleg bármi különleges közöttünk? Ha lett

volna, akkor valószínűleg nem engedjük el egymást, nem hagyjuk, hogy teljesen eltávolodjunk.

Ugyanakkor nem hiszem, hogy bármelyikünk is készen állt volna egy komolyabb kapcsolatra annak idején. Tizennyolc évesek voltunk, és úgy tűnt, hogy az egész világ csak ránk vár. Lehet, hogy tényleg így is volt. Robert állatorvosi egyetemre ment, én pedig marketinget tanultam. Akkoriban azt gondoltuk, hogy az ötszáz kilométeres távolság kizárja bármilyen kapcsolat lehetőségét. Egyébként is, teljesen más dolgok érdekeltek mindkettőnket. Robert otthon nélkül maradt állatokat mentett, én pedig azon dolgoztam, hogy a nagyvállalatok még nagyobb értékesítési eredményeket érjenek el... Nem igazán foglalkoztunk azzal, mi van a szívünkben vagy a lelkünk mélyén. Vagy talán akkoriban úgy gondoltuk, hogy az élet valami egészen másról szól...

„Pont azon tűnődöttünk Natalie-val, összefutunk-e majd valaki ismerőssel” – szakította meg a gondolataimat Sophie.

Jó, hogy mondott valamit, mert én szóhoz sem jutottam. Nem gondoltam volna, hogy Robert ilyen hatással lesz rám...

„Egy ideje minden este kisétálok ide a piactérre” – mosolygott Robert.

„Amióta visszaköltöztem a városba. Megetetem a kóbor cicákat, megnézem, rendben vannak-e, és ha kell, beviszem őket a rendelőbe.”

Ekkor hirtelen négy cica tűnt fel körülöttünk. A lábunkhoz dörgölöztek, hangos nyávogással követelve a vacsorájukat. Robert elővett néhány tálkát a hátizsákjából, és egy közeli falra helyezte őket. A cicák szépen, türelmesen leültek, és várták az ételt.

„Ez aztán a jó modor!” – mondtam mosolyogva.

„A legjobban nevelt cicák már kényelmes kanapén heverésznek szerető

gazdiknál” – válaszolta, miközben kiadagolta az eledelt. „Ezeket is próbálom tanítgatni, hogy végre esélyt kapjanak egy igazi otthonra.”

„Anya mesélte, hogy állatorvosi rendelőt nyitottál” – vetette közbe Sophie.

Én erről nem is tudtam. Ha hallottam volna róla, talán még inkább erőltetem a sétát... vagy esetleg magammal hozom Gandalfot, hogy ő is találkozhasson Roberttel. Vagy... talán ki sem mozdulok, nehogy összefussak vele.

Teljesen összezavart ez a találkozás.

„Van kedved átjönni hozzánk egy teára?” – kérdezte Sophie.

„Ilyenkor?” – kérdezte meglepetten Robert.

„Nem ez lenne az első alkalom” – válaszolta Sophie sokatmondó pillantással.

„Te erről tudtál?” – néztünk össze meglepetten.

„Persze, hogy tudtam. Régen is én falaztam nektek a szüleink előtt. Ha kell, most is megteszem.”

Tanácstalanul széttártam a karomat, ahogy az emlékek hirtelen elárasztottak. Emlékeztem, milyen volt, amikor Robert éjszaka titokban átjött hozzám karácsonykor, amikor azt hittük, már mindenki mélyen alszik a házban. Csendesen osont be a szobámba, és néhány órával később ugyanilyen halkán távozott. Imádtuk ezeket a lopott pillanatokot, amikor titokban összebújva beszélgethettünk mindenről, ami fontos volt, vagy éppen arról, ami nem. A szüleink persze nem örültek volna, hogy ilyen későn vendégem van... De sosem gondoltam volna, hogy Sophie mindezt tudja, és hogy azóta is őrzi a titkunkat.

„Gyertek, menjünk! Kezd nagyon hideg lenni. Milyen jó, hogy összefutottunk veled, Robert, legalább valakivel megkóstoltathatjuk a süteményeket!”

„Kétféle van” – mondtam.

„Még mindig versenyeztek?” – nevetett fel. „Régen is mindig két sütit készítettetek. Na, idén kié lett a jobb?”

„Az enyém!” – vágtuk rá egyszerre.

Robert hitetlenkedve rázta a fejét.

„Igen, mi is pont arra a következtetésre jutottunk, hogy néhány dolog soha nem változik. És milyen jó érzés újra átélni őket...”

Beléptünk a házba. Vicces, de felnőttként is úgy éreztem, mintha titokban kéne tartanom, hogy Robert ilyen későn jön át hozzánk.

„Nyugi, nem mondom el senkinek” – szólt Sophie, mintha olvasott volna a gondolataimban, és cinkosan rám kacsintott. „Főzök nektek egy teát, aztán elvonulok aludni. Ti csak maradjatok!”

Robert bekapcsolta a lemezjátszót. Otthonosan mozgott a szüleim nappalijában, ami pontosan ugyanúgy nézett ki, mint húsz évvel ezelőtt.

„Nirvana? Ezer éve nem hallottam ezt az albumot!” – kiáltott fel örömmel.

„Na jó, én tényleg megyek aludni” – ásított Sophie. „Jó éjszakát!”

Egy darabig csendben ültünk ott, és ugyanúgy éreztem magam, mint sok-sok évvel ezelőtt.

Talán a boldogság definíciója változik az évek során? Lehet, hogy amit akkor természetesnek vettünk, azt most boldogságnak hívnánk?

Hosszan beszélgettünk, és azt hiszem, mindketten azt kívántuk, hogy ne érjen

véget az éjszaka.

„Natalie, nem tudunk aludni” – Julia lépett be hirtelen a szobába, Gandalfot szorosan a karjában tartva.

De hiszen ő soha nem engedi, hogy felvegyék! Még az én karomból is mindig leugrik!

„Gyere, ülj ide mellénk” – mondta Robert. „Láttam egy mikroszkópot ott a polcon. Te kaptad?”

„Igen.”

„Szeretnéd megnézni, hogy néz ki belülről egy macskaszőr?”

„Ó, igen, igen!” – lelkesedett Julia. „De nem fogjuk csak úgy kitépni ám a cicából! Keresnünk kell egy kihullott szálát!”

Robert elővette a mikroszkópot, és gondosan előkészített mindent. Juliával lelkesen tanulmányozták a felnagyított macskaszőrt, miközben Gandalf, mit sem sejtve a tudományos kutatásról, nyugodtan heverészett a karácsonyi asztalon, közvetlenül a mézeskalács mellett. Meghatódva figyeltem Robertet és Juliát, ahogy elmerülnek a felfedezés örömeiben. Sophie kislányában egykori önmagamát láttam: ugyanaz az energia és tudásszomj sugárzott belőle, mint ami engem is hajtott annak idején. Minden újdonság lázba hozott, és milliónyi kérdésem volt a világról.

Most csendben néztem őket - ahogy Julia témérdek kérdéssel halmozza el Robertet, aki pedig végtelen türelemmel válaszol neki mindenre.

Alig telt el néhány perc, amikor újabb lépéseket hallottam az előszobából.

„Szomjas vagyok” – mondta Jacob, álmosan nyújtózkodva. „Kaphatok egy pohár vizet?”

„Hát persze” – mosolyogtam rá, és már álltam is fel, hogy töltsék neki.

Amíg várakozott, Jacob lassan mozogni kezdett a zene ritmusára, és végül teljesen magával ragadta a tánc. Ő is olyan volt, mint én – látszott, hogy megérinti a zene.

„A gyerekeink itt vannak?” – lépett be a nővérem a konyhába, már másodszor az este folyamán.

„Nélkülünk buliztok?” – kérdezte a válla mögül a férje, Matthew.

„Karácsonyi afterparty” – nevettem fel.

„Mi is jöhetünk?” – kérdezte a nővérem mosolyogva.

Majdnem egész éjjel fent voltunk. És minden tökéletes volt.

Sophie-val egy pokróc alatt összebújva beszélgettünk az életünkről, és megpróbáltuk jobban megérteni egymás világát, amely néha idegennek tűnik. Különbözik, de egymás mellett jól megfér a kettő.

Julia, Robert és Matthew – Gandalf társaságában, aki nyilvánvalóan teljesen odavolt az unokahúgomért – mindent megvizsgáltak a mikroszkóp alatt, amit csak találtak a konyhában, és érdekesnek tartottak tanulmányozni. Jacob újra és újra lejátszotta a Nirvana-lemezt, amit a nővéremtől kaptam.

„Anyá, nekem nagyon tetszik ez a karácsonyi zene” – mondta, miközben lelkesen rázta a göndör fűrtjeit. „Nagyi!” – kiáltott fel, amikor meglátta anyámat az ajtóban. „Te sem tudsz aludni?”

„Robert, örülök, hogy látlak!” – mosolygott anyám, amikor a gyerekkori barátomat meglátta. „De ezt a pokoli zenét halkítsátok le egy kicsit!” – fogta

be a fülét színpadiasan.

„De nagyi! Ezt hangosan kell hallgatni!” – kiáltott fel nővérem fia. „Szerinted, ha jövőre írok a Jézuskának, megkaphatom ezt a lemezt?”

Sophie-val összenéztünk és nevtünk. Vártuk anyánk válaszát.

„Tartok tőle, hogy igen” – sóhajtott anyám, miközben leült egy székre.

Először azt hittem, el akarja zavarni Gandalfot az asztalról, de ehelyett megsimogatta a füle tövét. Az egyébként bizalmatlan macskám most hálásan dorombolni kezdett. Ez az éjszaka tele volt meglepetésekkel!

„Van lent valaki?” – hallottuk apám hangját a lépcsőről. „Vagy csak megint égve maradt a villany?”

Alig bírtuk abbahagyni a nevetést.

„Gyere le hozzánk, nagypapa! Buli van!” – kiáltotta Jacob, miközben húzta anyámat, hogy táncoljon vele.

Főztem még egy adag teát, és vágtam néhány szeletet Sophie süteményéből és a sajátomból is.

Élvezettel néztem ezt a karácsonyi családi kavalkádot.

Mindannyian más-más utat járunk be az életben. Néha kanyargós, néha ijesztően meredek, de ez így van jól. Van, hogy eltévedünk a boldogsághoz vezető úton. A legfontosabb, hogy legyen valaki, aki segít visszatalálni, ha eltévedünk. Hogy legyenek szeretteink, akiknek bár az élete más, mint a miénk, de akikkel az utunk során időről-időre együtt lehetünk.

És azokat a pillanatok, amikor mindannyiunk útja újra összetalálkozik, úgy is hívhatjuk: **BOLDOGSÁG**.